

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 04 aprilie 2015, ora 19³⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din Coloseni 1:13-15,19-23: „*El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeuului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea...Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o....”*

Vă spunem încă o dată tuturor, din inimă: Bine ați venit, în Numele sfânt și scump al Domnului nostru! Când fratele Miskys a citit acest Cuvânt prețios, mi-a venit gândul că trebuie să ne ridicăm în picioare când sunt citite astfel de cuvinte, cu o inimă mulțumitoare și cu respect înaintea Dumnezeuului celui viu pentru ceea ce a făcut El pentru noi.

Nu vă faceți griji prea mari din cauza vocii mele. Am suferit puțin, mai ales în ultima călătorie din Orientul Îndepărtat. Aparatele de aer condiționat n-au funcționat prea bine. În mijlocul nostru avem doi medici, unul din ei m-a consultat în această după amiază și totul este în ordine; plămânul și vocea mea sunt în ordine. Nu vă faceți griji. Totul este în ordine.

Frații și surorile sunt în legătură cu noi și cu Domnul. Dacă ei ne transmit saluturi, aceasta exprimă legătura noastră interioară. Avem mărturii bune despre ceea ce face Dumnezeu pretutindeni și în mod

deosebit de la iubitul nostru frate Erwin Pacheco care traduce în cabina de la balcon. El s-a întors din Cuba. Noi am fost acolo în februarie și Dumnezeu a binecuvântat atât de puternic încât el a trebuit să se întoarcă acolo imediat în luna martie. Când a avut loc primul botez s-au botezat 28 de persoane; când a avut loc a doua oară s-au botezat 16, iar când a avut loc a treia oară s-au botezat 12; în total s-au botezat 56 de persoane, din care 12 au fost predicatori, în principal din biserici baptiste. Cu adevărat Dumnezeu a dăruit un har mare ca acest Cuvânt să-și atingă scopul pentru care a fost trimis. De peste tot am putea da mărturie despre ceea ce face Dumnezeu în prezent; este pur și simplu foarte puternic. Noi cu toții suntem într-o mare așteptare ca în scurt timp Domnul să Se descopere puternic și El să-Și ducă lucrarea Lui la încheiere și noi toți să fim luați Acasă. De fapt, acesta este scopul întâlnirilor noastre: ca noi să fim pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Am spus deja că în orice loc voi fi, eu trebuie să citesc ceea ce i s-a spus fratelui Branham direct din norul de lumină supranatural. Eu v-o citesc și va trebui s-o citesc de fiecare dată. Aici fratele Branham dă mărturia: „**La malul râului au fost prezenți mulți oameni și reporteri. Atunci mi-a spus din nou: «Privește în sus!». Și când m-am uitat în sus, această lumină s-a coborât. Unii au leșinat și un glas puternic care a cutremurat întreaga regiune a spus: «Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos tot astfel acest mesaj care ți-a fost dat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos». Nu eu sunt premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul**”. Noi credem aceasta din toată inima. Pe cât de sigur Domnul a împlinit făgăduința și la prima Lui venire l-a trimis pe Ioan Botezătorul ca un bărbat al lui Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu ca să pregătească Domnului calea, să pregătească inimile ca să-L primească și să-L creadă pe Domnul, la fel de sigur se întâmplă totul acum. Cu adevărat este ultimul mesaj al chemării afară și al pregătirii pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru Isus Hristos.

Noi cu toții știm că făgăduințele lui Dumnezeu rămân, nu se clatină niciodată. El a pecetluit cu sângele Lui ceea ce a făgăduit în Cuvântul Său. Cerul și pământul pot arde, munții și dealurile pot dispărea, dar cine crede acela va trăi că Cuvântul lui Dumnezeu

rămâne veșnic valabil. Același lucru se potrivește și cu făgăduința pe care Domnul ne-a dat-o: „*Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi*” (Ioan 14:3). Așa cum am citit ieri în Böblingen, în Evanghelia lui Matei, când Domnul nostru a serbat cina cu ai Săi, El a exprimat cuvintele din Matei 26:28-29: „*Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor...*”. Acum urmează partea a doua care ne este adresată nouă: „*Vă spun...*” vouă, celor cu care sunt împreună, vouă celor cu care serbez cina, vouă: „*Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu*”. Cu adevărat să credem din inimă că toți aceia care vin la El și sunt împreună cu El, care Îl cred pe Cuvânt, care au primit Cuvântul Său și l-au acceptat, cu care El poate serba Cina, cu aceia o va serba din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Noi putem aparține de aceia care nu se adună din obișnuință, ci din dorința interioară ca să aibă părtășie cu Dumnezeu, să asculte Cuvântul Lui. Cu adevărat putem spune că cele mai binecuvântate zile din viața noastră sunt zilele și ceasurile petrecute într-o adunare, când suntem împreună și primim Cuvântul lui Dumnezeu prin credință și cu respect.

Noi am citit din Coloseni unde este exprimată esența Evangheliei și a propovăduirii. Voi știți că astăzi este vorba ca să primim lucrarea de pe cruce, cu adevărat s-o primim și s-o acceptăm. A devenit o realitate divină. Răscumpărarea este desăvârșită. Noi am fost răscumpărați pe deplin. Când am citit din Col. 1:20: „*Și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui*”... Lăudat și cinstit să fie Domnul nostru! Apoi versetele prețioase 21-22: „*Și pe voi...*” care stați aici în această adunare, voi care sunteți aici, „*Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele*”, pe voi care stați aici, noi toți care astăzi ascultăm, pe noi care credem din toată inima „*...El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină*”. Aici este atinsă esența unei taine: „*în trupul Lui de carne, în trupul Lui de carne*”. Adam și Eva n-au

păcătuit în trupul duhovnicesc din Geneza 1, ci în trupul de carne așa cum este scris în Geneza 3. Pur și simplu trebuie să vezi aceasta. Abia după ce Domnul Dumnezeu l-a creat pe Adam din țărână și l-a pus într-un trup omenesc, a venit amăgirea. Amăgirea, încălcarea Cuvântului și despărțirea de Dumnezeu a venit în trup de carne și de aceea Domnul a trebuit să vină într-un trup de carne ca să împlinească răscumpărarea și împăcarea noastră, prin harul Său. Ne vom mai întoarce la această temă.

În ultima scrisoare circulară am accentuat că înaintea revenirii Domnului pregătirea noastră este atât de necesară. În epistola lui Ioan, bărbatul lui Dumnezeu, scrie în 1 Ioan 2:28: „*Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la revenirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El*”. Acest lucru este atât de important! Deja atunci era foarte important încât a trebuit să fie spus și scris și Cuvântul a fost scris tocmai pentru timpul nostru, pentru acum, când revenirea Domnului este la ușă. Aici bărbatul lui Dumnezeu scrie: „*Și acum, copilașilor, rămâneți în El..*”. „*Dacă rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi*”. Și cine rămâne în El, acela rămâne în Cuvântul Lui și în voia Lui. Pentru ca noi toți din acest loc, fraților și surorilor, voi toți care ne ascultați astăzi și voi cei care veți asculta acest serviciu divin mai târziu, noi toți, să avem îndrăzneală atunci când Se va arăta El și, la revenirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El. Astăzi nu ne-o putem închipui pe deplin cum va fi cu aceia care vor fi rămas în urmă.

Iubiților, vă rog s-o luați la inimă: acest mesaj care premerge cea de a doua venire a lui Hristos, ne-a fost dat de Dumnezeu cu un singur scop: ca să aibă loc ultima chemare adresată poporului lui Dumnezeu. Eu personal cred, cu o convingere interioară, că toți care acceptă, primesc și cred ceea ce i s-a spus fratelui Branham, și anume că mesajul încredințat lui va premerge a doua venire a lui Hristos, tuturor acestora le-a fost dăruită prin har intrarea în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că ei nu au nicio împotrivire. Mesajul cuprinde, desigur, partea de învățătură, partea profetică și partea evanghelică; include tema dumnezeirii, a botezului, a cinei, a alegerii, toate temele biblice sunt incluse în acest mesaj. Eu cred și sunt convins că toți cei

care acceptă, primesc și cred acum ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru timpul nostru, ei vor avea parte de revenirea Domnului. Frați și surori, să nu ne uităm unii la alții și nici să nu ne uităm la ceea ce, câteodată, în viața noastră nu este tocmai așa cum am vrea s-o avem. Dar noi o aducem înaintea Domnului și știm că răscumpărarea este desăvârșită și că la revenirea Domnului noi vom fi desăvârșiți.

Acum amintim și accentuăm încă o dată: „...atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la revenirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El, să nu rămânem în urmă”. Iar aceasta este Matei 25:11-12 – fecioarele neînțelepte au venit prea târziu, au bătut la ușă, dar a fost prea târziu.

Eu v-o spun încă o dată, eu cred, cu o convingere interioară, că toți care acum au primit har înaintea lui Dumnezeu cred din inimă, primesc, își vor dedica viața lor Domnului și noi din convingere și cu viața noastră adusă în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, putem spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește viața Lui prin mine”. El a luat locul nostru, aici pe pământ, ca să poată locui în noi și să-Și poată trăi viața Lui prin noi.

Al doilea verset biblic este scris în Evrei 9; și acest lucru trebuie evidențiat de fiecare dată. Evrei 9:28: „tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară – nu în vederea păcatului – ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”. Dar nu numai El este fără păcat, ci și noi trebuie să fim fără păcat. Noi revenim imediat la acest punct.

De ce fratele Branham a trebuit să accentueze că necredința este păcatul originar? Cu adevărat, necredința este păcatul originar. În Geneza 2, Dumnezeu i-a spus lui Adam: „...din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci!” – noi toți știm ceea ce i-a spus Domnul Dumnezeu – iar în Geneza 3 a venit Satan și a pus sub semnul întrebării tot ceea ce Dumnezeu îi spusese. El a semănat îndoiala în Eva: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?”. Da, Dumnezeu spusese, da, Dumnezeu a spus: „...căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”, dar Dușmanul a venit și a pus aceasta sub semnul întrebării? „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat:

«Să nu..?»” și apoi a adăugat: „*vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu*”. Satan a semănat îndoiala, îndoiala s-a revărsat în necredință, necredința a dus la încălcarea Cuvântului, iar consecința a fost despărțirea de Dumnezeu.

Frați și surori, atât de sigur cum necredința a condus la neascultare și încălcare, la fel de sigur credința ne conduce înapoi în Cuvânt, înapoi la Dumnezeu, ne leagă cu ceea ce a spus Dumnezeu. O avem în Geneza 3, în mod deosebit în vers. 18 unde Domnul a rostit blestemul asupra pământului: „...*spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp*”. De ce Domnul nostru a purtat coroana de spini? Din cauza blestemului. El a blestemat pământul ca să dea spini și mărarci, iar când El a venit la noi a purtat coroana de spini, a luat blestemul asupra Sa, ne-a răscumpărat și a plătit întregul preț, pe deplin, pentru ca noi să putem fi proprietatea Lui pentru timp și veșnicie. Vă rog pe voi toți care sunteți noi în mijlocul nostru, voi tinerilor, voi toți care încă nu L-ați trăit pe Dumnezeu, acceptați-o, primiți-o prin credință: Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea, pe tine și pe mine, cu Sine, scoțându-ne din moarte și ne-a adus la viață.

Apoi, în Geneza 3:21 este scris că Domnul nostru i-a îmbrăcat pe Adam și Eva cu haine de piele. În limba germană ne putem bucura de exactitatea traducerii. Vițelul sau capra n-au blană, ci doar mielul are blană. În traduceri ale altor limbi exprimarea înțelesului original este mai greoaie. Înainte ca Adam și Eva să fie izgoniți din Grădina Edenului, au fost jertfiți doi miei pentru ca Domnul să-i poată îmbrăca cu blana mieilor. Apoi noi vedem legătura cu Mielul lui Dumnezeu: „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*” Este bine dacă te poți întoarce la început ca să vezi ce s-a întâmplat atunci când a avut loc căderea prin necredință și apoi să vezi cum Domnul a reparat dauna. El a venit la noi, în trup de carne, ca să ne răscumpere și să repare toată dauna.

Încă ceva foarte important. Răscumpărarea n-a putut avea loc prin vărsarea sângelui celor doi miei. De aceea Domnul Dumnezeu a pus niște heruvimi care să învârtască o sabie învâpăiată ca să păzească drumul care duce la pomul vieții pentru ca nimeni, în starea decăzută, să nu poată mânca din pomul vieții și apoi să devină

nemuritor. Dați-vă seama dacă omul în starea decăzută ar fi putut mânca din pomul vieții atunci ar fi rămas veșnic în acea stare decăzută. Cu adevărat Dumnezeu S-a îngrijit ca planul Său veșnic să se împlinească așa cum El l-a hotărât, așa cum o putem citi și în acest loc.

Dragi frați și surori, ne întoarcem la punctul principal din Noul Testament: să crezi, să crezi. Frați și surori, chiar și credința în Unicul Dumnezeu n-ajută pe nimeni, ci numai dacă noi credem așa cum zice Scriptura și tot ceea ce spune ea. Gândiți-vă la ceea ce este scris în Iacov. Să citim din Iacov 2:19: „*Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!*”. Deci nu este suficient să crezi într-un singur Dumnezeu. Mulți nu cred în Dumnezeu, dar unii se încred în El. Aceasta o spunem cu durere: chiar și iudeii cred într-un singur Dumnezeu, dar ce le ajută aceasta dacă ei nu recunosc descoperirea lui Dumnezeu în Domnul nostru Isus Hristos și ceea ce a făcut El. Citim mai departe v. 20: „*Vrei, dar; să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?*”. Credința trebuie unită cu fapta, credința trebuie să fie unită cu ascultarea. Continuăm cu citirea v. 21: „*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte...?*”. Acestea nu sunt lucrări pe care tu și eu le putem face după ideile noastre, ci acestea sunt lucrările pe care Domnul ni le-a poruncit să le facem. De exemplu în Marcu 16:16 când Domnul nostru a spus: „*Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit*”. Prin urmare, cine crede acela se lasă botezat pentru ca credința să fie dovedită. Când persoana respectivă nu se lasă botezată atunci îi lipsește fundamentul: îi lipsește credința adevărată care poartă în sine împlinirea Cuvântului; credinței îi lipsește ascultarea; așa este exprimat aici în v. 20: „*credința fără fapte este zadarnică*”. Citim mai departe v. 21: „*...când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar*”. Ambele: Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și a văzut făgăduința împlinită, iar atunci când Domnul i-a poruncit să-l aducă ca jertfă pe Isaac el nu i-a spus aceasta Sarei, ci i-a spus doar slugii sale: „*Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până acolo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi*”. Dați-vă seama, ceea ce Domnul i-a poruncit lui, pentru el a fost o poruncă sfântă. De aceea aici este scoasă în evidență credința. Apoi v. 22: „*Vezi că credința*

lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”.

Prin urmare, dacă noi credem că Dumnezeu Își duce la încheiere planul Său de mântuire în timpul nostru, atunci noi credem făgăduințele pe care El ni le-a dăruit prin har. Noi o acceptăm și o primim. Fie că este vorba despre tema dumnezeirii sau a botezului, în interiorul nostru nu este nicio împotrivire, ci noi credem din toată inima. Și după ce am crezut cu adevărat ne și este descoperit, prin Duhul.

Apoi citim v. 23: *„Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu.»”.* Haidem să devenim prieteni ai lui Dumnezeu și numai după aceea plăcerea lui Dumnezeu se poate odihni asupra noastră, dacă noi avem un acord interior sincer cu fiecare Cuvânt și acceptăm și primim ceea ce Domnul ne are de spus în acest timp. Apoi este enumerat ce aparține credinței. După aceea avem Cuvântul din Evanghelia lui Ioan – și acest Cuvânt trebuie recitat de fiecare dată; Ioan 8:24: *„De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre”.* Este unul dintre cele mai puternice cuvinte. Cine nu crede este deja osândit, aceasta n-o poți schimba. Dumnezeu nu poate face absolut nimic cu necredința. Cine vrea să vină la Dumnezeu trebuie să creadă că El este prezent și că El Se descoperă aceluia care Îl caută.

Acum vă rog să ascultați care este primul lucru pe care îl descoperă Duhul lui Dumnezeu. Citim în Ioan 16:8: *„Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”.* Acum vă rog să ascultați atent! Mai întâi, *„În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine”*(v. 9). Mai întâi, aici este atinsă necredința. Duhul Sfânt ne convinge, prin har, că putem crede cum zice Scriptura. Aici sunt numite și scrise trei lucruri: vers. 9: *„În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine”.* Ei cred în Dumnezeu, dar ei nu cred că Dumnezeu S-a descoperit în Isus Hristos pentru mântuirea noastră și că El este singura descoperire a lui Dumnezeu pe pământ pentru mântuirea noastră. Vers. 9-10: *„În ce privește păcatul:*

fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea". Dumnezeu ne-a făcut neprihăniți prin El. Imediat o putem citi din Romani 8. Vers. 10-11: *„În ce privește neprihănirea pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în Hristos fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat*".

Frați și surori, fie ca astăzi să intre în inima noastră. Mai întâi: *„În ce privește păcatul: păcatul necredinței, în ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea, neprihănirea pe care ne-a dat-o Răscumpărătorul; și El S-a întors la tronul lui Dumnezeu; și în ce privește judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat*", capul Șarpelui a fost zdrobit, boldul morții a fost scos afară. Și Domnul a înviat a treia zi, biruitor asupra morții, a iadului și asupra lui Satan; și a putut striga: *„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi*".

Frați și surori, când apostolul Ioan scrie: *„oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește...”* (1 Ioan 5:18). Cine este născut din Dumnezeu poate face o greșeală, dar el nu poate cădea în păcatul originar, nu poate fi găsit în necredință – aceasta nu merge! Cine este născut din Dumnezeu este în legătură cu Dumnezeu, are viața lui Dumnezeu în el și o poartă. De aceea sunt scrise ambele lucruri. *„Dar dacă cineva a păcătuیت”* (1 Ioan 2:1) – dar aceasta este la plural; aici nu este vorba de păcatul originar al necredinței, ci este vorba despre încălcări, greșeli. Și atunci putem veni la Domnul și să știm că El încă mai este Marele Preot și că El ne iartă.

Frați și surori, pentru mine a fost atât de puternic! De fapt, este un lucru să-l auzi pe fratele Branham când el relatează ceea ce s-a petrecut în Grădina Eden și el chiar a spus: *„În aceeași zi, înainte de amiază, Eva s-a împreunat cu Șarpele și după amiază s-a împreunat cu Adam*". Cine ar avea curajul să spună așa ceva? Și fratele Branham spune: *„Îngerul Domnului care stătea în cameră înaintea mea mi-a spus acest lucru și eu doar dau mai departe ceea ce mi-a spus el în Numele Domnului*".

S-o accentuăm încă o dată. Pentru că amăgirea a avut loc în acest trup de carne și păcatul originar a avut loc în acest trup, Domnul

a trebuit să vină în trup de carne pentru ca să repare toată dauna de la început. Chiar când fratele Branham vorbește despre acest lucru – și el a făcut aceasta de câteva ori – el spune că necredința este păcatul originar, apoi el evidențiază că Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Adam, și că Dușmanul a semănat îndoiala atunci când i-a vorbit Evei.

Nu permiteți ca Dușmanul să vă însămânțeze cu sămânța îndoielii față de Cuvântul lui Dumnezeu! Fie ca credința care a biruit lumea să devină o biruință a noastră, a tuturor. Cu adevărat, nimic altceva decât credința să triumfe și ea să ne conducă la biruință.

Apoi avem locul minunat din Romani 8 pe care îl putem reciti de fiecare dată. O Evanghelie deplină, o mântuire deplină. Citim din Rom. 8:29-30: *„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”*. Le-a dăruit slava cerească.

Acestea sunt realități divine care vor rămâne veșnic valabile. Totul s-a isprăvit. Pe crucea Golgotei Domnul nostru a strigat: *„S-a isprăvit!”* A reparat întreaga pagubă. Mielul lui Dumnezeu a purtat păcatele lumii; iar pentru cei răscumpărați și din pricina celor aleși, în Apoc. 13:8 este scris că numele nostru a fost scris: *„de la întemeierea lumii, în cartea Vieții Mielului, care a fost junghiat”*. Dumnezeu a știut că noi vom fi astăzi în acest loc, Dumnezeu a știut că noi vom crede. Dumnezeu este atotștiutor și a putut scrie numele nostru *de la întemeierea lumii, în cartea Vieții Mielului*.

Să accentuăm acest Cuvânt încă o dată. Noi am fost invitați să avem parte de nunta Mielului: El, Mielul lui Dumnezeu; și noi toți, care credem în Unicul Dumnezeu, știm că Același care a umblat în Grădina Edenului, Același care a jertfit cei doi miei cu care i-a îmbrăcat pe Adam și Eva este Același care S-a descoperit în întregul Vechi Testament și este Același care a venit la noi. O amintim în legătură cu un verset biblic din Luca 2:11: *„Astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”*. El a fost Domnul în întregul Vechi Testament, dar apoi El Și-a întocmit un

trup de carne pentru ca să locuiască aici pe pământ și apoi, prin credința din inima noastră, să ia locuință în noi care încă mai suntem în trup de carne. Cu adevărat este un plan de mântuire minunat al Dumnezeului nostru. Noi am putea cânta de fiecare dată: „Ție, Mielului lui Dumnezeu, Îți dăm cinstea. Jertfa Ta a împlinit totul. Tu ne-ai eliberat de vina și de păcatele noastre”. Dumnezeu nu i-a lăsat pe Adam și pe Eva ca să plece dezbrăcați, ci i-a îmbrăcat și S-a îngrijit de ei ca nu cumva să mănânce din pomul vieții și să rămână veșnic în acea stare decăzută; astfel că El, singurul care are viața veșnică, a venit și ne-a dăruit viața veșnică, prin har. Și noi știm, conform 1 Cor. 15 de la v. 51, că la prima înviere noi vom fi îmbrăcați în nemurire. Un plan de mântuire minunat al Dumnezeului nostru! Domnul ne-a dăruit privilegiul să trăim acum, să vedem acum ceea ce se întâmplă conform celor precise despre timpul de sfârșit. Apoi să ne ridicăm capetele noastre pentru că noi știm că izbăvirea trupurilor noastre se apropie.

Frați și surori, s-o vedem odată în fața ochilor: în câte adunări carismatice și penticostale se vorbește despre revenirea lui Hristos, despre semnele timpului? Cine citește revista „Strigătul de la miezul nopții” acela va citi în permanență despre revenirea Domnului. Dar cine a recunoscut ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp? Cine a crezut ceea ce trebuie să se întâmple înainte de revenirea Domnului? Acesta este harul pe care Dumnezeu îl dă aleșilor Săi, că noi am recunoscut timpul, ceasul și mesajul și știm: așa cum atunci Ioan Botezătorul a fost trimis, tot așa fratele Branham a fost trimis de Dumnezeu în timpul nostru cu mesajul care premerge cea de-a doua venire a lui Hristos. Căile noastre au fost odată intersectate și noi am putut crede și vedea. Căci este scris în Isaia 53:1: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cui i s-a descoperit brațul Domnului?*”. Isaia 53 este capitolul deosebit care ni-l arată pe iubitul nostru Domn și Răscumpărător în drum spre Golgota, unde ne este descris: „*Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*” – aceasta este o realitate divină, aceasta s-a întâmplat pentru noi. Atât de adevărat cât Dumnezeu trăiește, atât de adevărat pedeapsa noastră a fost pusă asupra Lui pentru ca noi să avem pace cu Dumnezeu și prin rănilor Lui noi suntem vindecați. Este

o realitate veșnic valabilă. Răscumpărarea, împăcarea, tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu sunt valabile pentru totdeauna, nu ne pot fi luate niciodată înapoi. Așa cum am citit: „*pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, pe aceia i-a binecuvântat și sfințit*”. El a făcut o lucrare desăvârșită de mântuire.

Spre încheiere s-o spunem încă o dată. Domnul Dumnezeu are un plan de mântuire pe care Și-l împlinește în timpul nostru. Suntem la începutul lui aprilie, iar acest timp pentru mine este un timp deosebit. Privesc în urmă la cei 53 de ani care au trecut. Cu adevărat Domnul a dăruit foarte mult har. În toți acești ani încercările au fost neobișnuite, câteodată de neconceput. Dar tot la fel a fost și propovăduirea: Domnul a împlinit totul cu aceia care au dăruit credință Cuvântului.

Un frate ne-a salutat cu Fapte 22:14, unde lui Pavel i-a fost dată însărcinarea: „*El mi-a zis: «Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui»*”. O chemare este hotărârea lui Dumnezeu. Niciun om nu poate face ceva pentru acest lucru. Nici Moise n-a putut face ceva că dintr-o dată Domnul i S-a descoperit într-un rug de foc. Avraam n-a putut face nimic atunci când era sub stejarii lui Mamre și dintr-o dată trei bărbați au venit la el. Niciun proroc n-a putut face ceva de la sine, n-a putut influența hotărârea lui Dumnezeu. Chemările și însărcinările sunt treaba lui Dumnezeu. Noi suntem mulțumitori, și eu sunt mulțumitor, că Domnul nu l-a trimis doar pe fratele Branham cu un mesaj și apoi l-a luat în pace în slavă. Ci după plecarea lui Acasă, mesajul a fost purtat până la marginile pământului pentru ca să se împlinească, cu adevărat, că această Evanghelie a Împărăției lui Dumnezeu va fi propovăduită tuturor popoarelor și limbilor, ca mărturie. Și apoi va veni sfârșitul.

Eu vă spun că sfârșitul este foarte aproape. Să rămânem cu toții treji, să rămânem veghetori în umblarea noastră, în faptele noastre. Dar vă rog să fim foarte atenți pentru ca să avem parte de răpire. În fiecare zi să ne cercetăm înaintea Feței lui Dumnezeu și să spunem: „Doamne, dacă este ceva care nu poate fi confirmat înaintea Ta, Te rog

s-o iei de la mine. Curăță-mă în scumpul și prețiosul Tău sânge. Curăță-mă prin Cuvântul Tău. Sfințește-mă. Fă în mine tot ceea ce este necesar pentru ca să am parte de răpire”.

Voi încheia cu cele două versete de căpătâi: din 1 Ioan 2:28, ca să fim pregătiți la revenirea Domnului; și din Evrei 9:28, pentru ca să așteptăm această revenire. Cu adevărat noi suntem într-o mare așteptare a revenirii Domnului nostru și noi credem că ea va avea loc în timpul nostru. Fie ca astăzi Domnul să dăruiască har prin această cercetare a Cuvântului despre căderea în păcat, despărțirea de Dumnezeu, de moartea care a avut loc; și că Însuși Domnul a pregătit o cale și El Însuși a venit la noi, ne-a răscumpărat din această stare decăzută și ne-a dăruit înfierea, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, prin har. Lui, atotputernicului Dumnezeu care a făcut lucruri nemaipomenite Îi aducem cinstea. Răscumpărarea s-a meritat. Și așa cum este scris, El a vărsat sângele Lui, sângele noului legământ, pentru Biserica noului legământ și de asemenea pentru credincioșii din perioada Vechiului Testament; de aceea este scris: *„și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui”* (Col. 1:20). Toți din Vechiul Testament au așteptat ca sângele să fie vărsat pe crucea Golgotei și au știut că va fi vărsat. Ei n-au putut fi desăvârșiți fără noi; ei au trebuit să aștepte până când prețul a trebuit să fie plătit pe crucea Golgotei. Noi Îi dăm toată cinstea iubitului nostru Domn și Răscumpărător, acum și în vecii vecilor. Amin.

Frați și surori, dragi prieteni, în timp ce ne aplecăm capetele în rugăciune și ne deschidem inimile înaintea lui Dumnezeu, nu lăsați ca această zi să treacă pe lângă voi. Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o pentru noi. Cine are nevoie de salvare, astăzi o poate trăi; cine are nevoie de vindecare o poate lua astăzi cu el acasă; cine are nevoie de eliberare astăzi poate trăi eliberarea. Dumnezeu ne-a dăruit totul. Domnul nostru a citit în sinagogă din Isaia 61: *„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns...să vestesc robilor slobozenia”*, și s-o spunem și noi astăzi: dacă sunt în mijlocul nostru frați care mai sunt legați de fumat, sunt legați de jocul de cărți sau de alte lucruri prin care Diavolul vă robește, vă ține prizonieri și vă înnebunește, fie ca astăzi voi să trăiți eliberarea, răscumpărarea

deplină. Noi nu sărbătorim doar vinerea mare și nu doar ne gândim la ceea ce s-a întâmplat, ci s-a întâmplat pentru noi, s-a întâmplat pentru tine și pentru mine, pentru noi toți. Și de fiecare dată când Domnul era într-o adunare atunci toți veneau la El, toți care aveau nevoie de salvare, vindecare sau eliberare. Pentru acest lucru s-au adunat oamenii, ca să vină la Domnul. El ne-a dat făgăduința că va fi în mijlocul nostru ca să-Și confirme Cuvântul Său. Ar fi bine dacă în mod deosebit tinerii și-ar dedica viața lor Domnului. Cei care aveți unele necazuri, nu vă faceți nicio grijă. Dumnezeu este prezent și Cuvântul își atinge scopul pentru care a fost trimis și Sângele noului legământ este valabil pentru voi. Blestemul a fost luat de peste noi toți și binecuvântarea Dumnezeului atotputernic vine peste noi toți. Să mai cântăm încă o dată și cine dorește să vină în față acela să vină.

Iubiților, dragilor, voi care ați venit acum în față și oriunde vă aflați în întreaga clădire, dacă noi cântăm că Isus este Biruitorul asupra morții atunci aceasta este o realitate dovedită. El a înviat, El i-a putut spune lui Toma: „*Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea*”, același Isus care a fost pus în mormânt a înviat. El a biruit moartea și pe Satan, și această biruință îți aparține ție și îmi aparține mie, ne aparține nouă tuturor. Primiți-o astăzi! Luați-o! Primiți-o prin credință! Acceptați-o! Primiți-o prin credință! Și tu frate Simon, voi toți, primiți-o prin credință. Primiți-o cu toții astăzi printr-o credință deplină!

Iubite Domn, Tu veșnicule, credinciosule Dumnezeu, aici este Cuvântul Tău. Tu ai plătit prețul pe crucea Golgotei, ai zdrobit capul Șarpelui, ai scos afară boldul morții și ai isprăvit răscumpărarea, vindecarea, eliberarea și salvarea sufletului nostru. Eu mă rog acum pentru toți care au venit acum în față ca să fie eliberați pe deplin prin puterea lui Dumnezeu, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Credeți-o, lăudați și măriți puterea lui Dumnezeu. Aleluia! Aleluia! Mulțumiți-I Domnului! Lăudați, cinstiți și măriți pe Domnul pentru că El a făcut lucruri mari. Mulțumiți-I, mulțumiți-I, mulțumiți-I! Aleluia! Lăudați pe Domnul, dați-I cinstea, aduceți-I mulțumire! Mulțumiți-I lui Dumnezeu! Aleluia! Aici este descoperirea: Isus este Biruitorul. Amin.